

328.915

## DEGEN VILÁGRÉSZEKBŐL

Lupi bácsi

ismereteket terjesztő elbeszélései  
a magyar ifjúság számára.

## AZ ÖSERDŐK FIA.



A szerencsén fiúcska nagy ügyesen elébem  
csúsztotta a fényes tálczát.







# Idégen világrészekből.

Földrajzi ismereteket terjesztő elbeszélések  
a magyar ifjúság számára.

---

8. szám.

## Az őserdők fia.

Országos Irta Kéni Könyvtár

**Lupi bácsi.**



Brassó,

Kiadja: a „Brassói Lapok“ nyomdája.

Leborlól tölve  
1984/260

TOROLTI

ÉRVÉNYTELEN

MAGY. TUD. AKADEMIÁ  
KÖNYVTÁRA

328.915



Országos Széchényi Könyvtár

2012

## ELSŐ FEJEZET.

### Ismeretségem Röpkével.

Miután elvégeztem a dolgomat, czéltalanul őgyelegtem a Kerepesi-úton föl s alá. Mint afféle vidéki bácsi, minden kirakat előtt megállottam és áhitattal bámultam a sok csecsebecsét. Az augusztusi nap forró sugarai puhára sütötték a járda aszfaltját és én bizonyos kedvteléssel szúrkáltam belé kampós botom szöges végét. Mikor pedig már egészen agyonra jártam magam a kiállhatatlan melegben s a szomjúság is kegyetlenül gyötrött, beültem a legfényesebb czukrázda leánderbokrai közzé és illedelmesen kértem két adag fagyaltot. Ha már fagy-

lalt, legyen fagyalt, gondoltam magamban. Mifelénk ugyanis csak a patikában lehet ilyen kényes dolgot kapni.

Néhány pillanat múlva egy szerencsen fiúcska nagy ügyesen elébem csúsztatta a fényes tálczát és tiszta magyar kiejtéssel mondá:

— Parancsolj, nagyságos úr!

Meglepetésemben majdnem kővé meredtem, amikor megláttam a fekete gyereket. Fehér kabátkájával éles ellentétben volt olajosbarna bőre; duzzadt ajkai mögött pedig porcellánként ragyogtak hószínű fogai. Megvallom őszintén, személyesen most volt először szerencsém igazi szerencsenhez, mert azokról, akiket felénk mutogattak a komédiások, a végén rendesen kisült, hogy besubiczkolt cigányok voltak.

— Hogy hívnak öcsém? — kérdelem hosszabb szünet után, mivel sokáig nem tudtam a csodálkozástól szóhoz jutni.

— Röpkének hívnak, ami a mi nyelvünkön annyit jelent, hogy „erdők fia.“

— Hát aztán miféle népségből való vagy?

— Jaj, édes uram, messze, nagyon messze van az én hazám, — felelé szomorúan Röpke s éreztem, hogy magamnak is elszorult a torkom, mert igen érzékeny szívű vagyok.

— Hogyan kerültél ide, édes Röpke fiam? — kérdém tovább.

— Stanley úr hozott magával Afrikából. Az én népem ott lakik a Felső-Kongó mellett. Bareggáknak hívják őket. Nagyon vitéz nép. A rab-szolga-kereskedő arabok megölték apámat, anyámat, engem pedig elhurczoltak, de Stanley úr kiszabadított a kezeik közül. Így kerültem Európába s most itt szolgállok.

— Hát jól érzed itt magad? — kérdém mélyen meghatva s melegen megszorítottam a kezét.

— Jól, uram, szeretem a magyarokat, de nemsokára ismét vissza fogok menni.

— Hová?

— A Kongóhoz, a nagy folyóhoz, Basoko városába. Tudod uram, hol van Basoko? — kérde hirtelen gyermekes kíváncsisággal.

— Hogyne tudnám? Én minden nevezetesebb útleirást ismerek.

— A Stanley úr utazásait is ismered?

— Hogyne ismerném? Onnan tudom, hogy Basoko ott fekszik, ahol az Aruvimi a Kongóba torkollik. A bareggák országa pedig ettől messze délkeletre terüt el az Oso tó, az Albert — Edward nyanza és a Kongo között.

— Ott, ott! — Jobban tudod, mint én! — kiáltott örömtelten Röpke. Majd barátságosan hozzám símult és félénken kérde:

— Uram, mondd meg nekem a neved, mert én nagyon megszerettelek.

— Szivesen, Röpke fiam. Kovács Mihálynak hívnak.

— Miska bácsi! — felelé mosolyogva Röpke és csillogó szemeiben látszott, hogy mennyire boldog.

— Hát aztán hogyan mégy te Basokoba? — vettem fel a szót némi szünet után.

— Egy belga úrnak a szolgálataiba szegődtem, aki Basokoba megy elefántcsontot vásárolni.

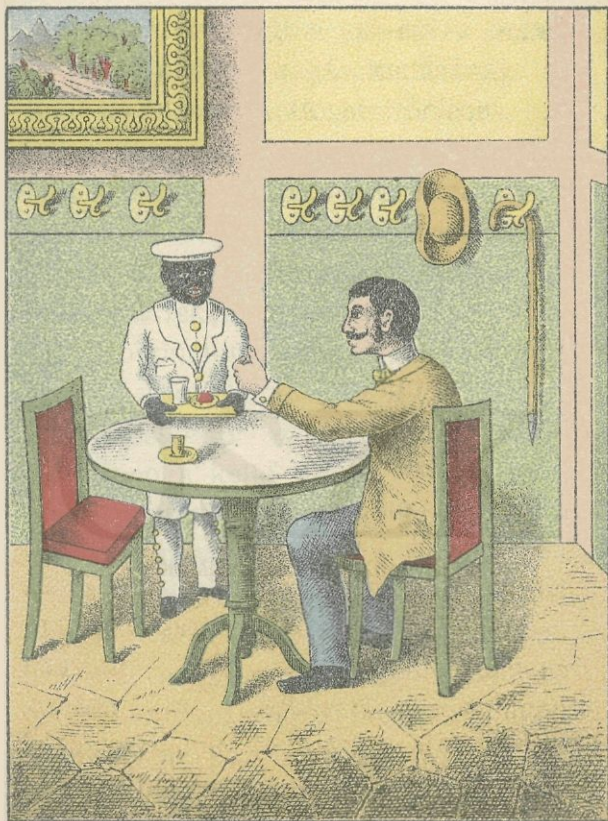
Még sokáig elbeszélgettünk Röpkevel és egészen összebarátkoztunk.

— Na, fiam, — szóltam a végén — nekem most már a vonathoz kell mennem, hogy le ne késsem. Mivel pedig csak nagy ritkán szoktam Budapestre jönni és te is Basokoba készülsz, azért, azt hiszem, mi többé aligha fogjuk egymást látni. Emlékül fogadd tőlem ezt a Rákóczy-érmet.

S a fényes emlékérmét, amelyet csak kevéssel azelőtt vásároltam magamnak, ünnepélyesen átadtam Röp-

kének. A jó fiú végtelenül megörült az ajándéknak. A nyakában csüngő selyemzsinórt legott belefűzte az érem fülébe és mint valami féltett kincset, gondosan a keblébe rejté. Aztán szeretetteljesen hozzám símúlt, szép, tiszta szemeit, amelyek most könnytől csillogtak, szelíden rám szegezte és reszkető hangon mondá :

— Uram, én csak egy szegény néger vagyok, de azért engedd meg, hogy szeretetem jeléül ezt az ébenfagyűrűt neked adjam. Tudod, onnan való a kék vizek hazájából, ahol a Kongó hegymagasságból zuhan le az őserdő lágy ölébe. Ott faragta nekem az édes apám fekete fából, amilyen nem nő a te hazádban. Ott, messze, nagyon messze, ahol fehér akácztól illatos a völgy és színes madárcák énekétől zeng a lég, ahol a Kongó mocsarait sárga liliomok övezik, ott kaptam egy óriási mangófa tövében az édes apámtól és most neked adom, mert nagyon megszerettelek téged . . .



A szerencsén fiúcska nagy ügyesen elébem  
csúsztatta a fényes tálczát.

# OSZK

Országos Széchényi Könyvtár



Ugy elszorult a szívem a becsületes fiú őszinte ragaszkodásának látára és hazáját sírató beszédjének halatára, hogy sokáig egy szót sem tudtam szólani. Akármint erőlködtem, a könny kicsordúlt a szememből s önkénytelenül magamhoz öleltem a nemeslelkü fekete gyermeket.

Mondhatom, hogy rég'idők óta senkitől sem váltam el oly nehezen, mint most ettől az egyszerű négertől.

Épen a kellő időben érkeztem a pályaudvarra. Nehány percz múlva már száguldva robogott a gőzkocsi és én az egyik fülkében elmerengve nézegettem az ébenfa-gyűrűt. Képzeletben már magam is a Kongó sötét rengetegét bujtam. Sűrű bozótok között tévelyegtem, kezeimet fölmarta a csalán, nyakamra rácsavarodtak a kenyérfáról lecsüggő rotang-szalagok, moszkító, bögyök, szúnyogok zúgtak a fülembé, mérges darázsok csapódtak az arczomba, mellettem elefántcsordák

rohantak el, a lábaimat vöröshangyák lepték be, a fejem fölött egy nekivadult maki örülten sívalkodott s a mimózák édes illatárja szerte terjengett a levegőben . . .

— Tessék fölébredni s a jegyet ide adni! — rivalt rám a kalauz.

— Ah, ah! — kiáltottam fel kábultan — hát nem a Kongónál vagyok?

— Nem, kérem, — felelé a kalauz -- épen most hagytuk el Soroksárt.

## MÁSODIK FEJEZET.

### Én meg Som Simi.

Gyorsan múltak a napok, hónapok, de az idő nem tudta elfeledtetni velem Röpkét. Egy félév múlva csupán ő miatta újra felmentem Rudapestre, de már nem találtam ott. Szomorúan tértem haza. A vadászgatást, növénygyűjtést, amelyek azelőtt olyan kedves szórakozásaim voltak, most egészen elhanyagoltam. A gazdaságnak utána se néztem, amiért viszont a bátyám bőségesen elhalmozott pirongatással. Az egész vidék az én szomorúságom okát kutatta, de hiába. Senki sem sejtette, hogy egy egyszerű szerecsenfiú után bánkódom. Az ébenfa-

gyűrű eredetét ugyan erősen fürkészték, de én mélységesen hallgattam, ami természetesen még jobban fokozta a kíváncsiszkodást.

— Szervusz Miska pajtás! — állított be hozzám egy reggelen Som Simi régi barátom, aki fiatalsága dacára a leghíresebb orvosok közzé tartozott.

— Szervusz Simi, te vén kópé, Hát ugyan miféle szélvihar söpört ide hozzánk? Van vagy száz esztendeje, hogy nem láttalak! — felelém örvendezve s mint jó pajtások összeölelgettük és csókolgattuk egymást.

— Hogy vagy, hogy vagy, édes Misi koma! — áradozott boldogan Simi.

— Köszönöm, pajtás, lenni csak megvolnék. Csendesen éldegélek itt a falusi magányban és vissza-visszagon-dolok a kollégium kopott falaira, a melyek között sok jó napot töltöttünk együtt.

— Az már igaz Misi, hogy nagy betyárok voltunk. De, látod, azóta már ugyancsak megemberesedtünk.

— Meg bizony. Olyan szakálunk van, mint valami basának.

— Hehehe! Te még mindig a régi ördög vagy Misi komám. De nézzük csak, kitalálod-e, hogy tulajdonképen mért jöttem.

— Vadászni.

— Nem. Búcsúzni jöttem.

— Búcsúzni? Talán csak nem Amerikába készülsz?

— Na, nem épen oda, hanem Afrikába.

— Afrikába?

— Igen, a Kongóhoz.

— A kongóhoz? — kérdém elmerengve s egyszerre megjelent szemeim előtt Röpke, amint könnyezve, panaszos hangon átadja nekem az ébenfa-gyűrűt. Zavarodottan jártam fel s alá

a szobában, majd hirtelen megállottam s álmadozva mondám barátomnak:

— Tehát oda méggy a kék vizek hazájába, ahol a Kongó hegymagasságból zuhan le az őserdő lágy ölébe? ... Messze, nagyon messze, ahol fehér akácztól illatos a völgy és színes madárcák énekétől zeng a lég, ahol a Kongó mocsarait sárga liliomok övezik . . .

— Misi, Misi! — kiáltott rám ijedten Simi, — mi bajod, talán rosszul érzed magad?

Elnevettem magamat és tréfásan felelém :

— Ne gondold édes doktorkám, hogy álmjáró vagyok. Tudod, annyi mindenfélét összeolvastam a Kongóról, hogy most örökké arról ábrándozom.

— Azt veszem észre, mert alaposan rám ijesztettél ábrándos beszédeddel. Bizonyára ezt a fagyűrűt is a Kongó kedvéért viseled?

— Pompásan eltaláltad édes Simi barátom.

— Ha a dolog így áll, akkor bátran kibőkkentem jövetelemnek az igazi okát is.

— Hát nem csak búcsúzni jöttél ?

— Nem. De most hallgass ide, elmondok mindent részletesen.

— Csupa fül vagyok.

— A berlini nemzetközi orvoskongresszuson a belga király kérésére\*) elhatározták, hogy egy kis expedíciót küldenek ki a Kongó-tartomány egészségügyi viszonyainak a tanulmányozására. Az expedíciónak minden tagja vihet magával egy-egy kísérőt. A költségeket a belga király fedezi. És halld a nagy kitüntetést, Misi barátom, ebbe az expedícióba engem is beválasztottak. Becsületemre mondom neked, hogy az első gondolatom te voltál, Sietve vasutra ültem, hogy rohanjak

\*) A Kongó-tartománynak a belga király az ura.

hozzád és óh, az úton találkozom a bátyáddal és ő megtiltja, hogy el ne merjelek csalni!

— Itt a kezem, Simi barátom, — szóltam túlboldogan — mikor indulunk?

— Három hónap mulva Misi, három hónap mulva! — kiáltott ujjongva Sími s mint valami kölyök-macska, nagy fürgeséggel a nyakamba ugrott.

Aztán megeredt a beszéd, mint a nyári zápor; ömlengtünk, áradoztunk, álmadoztunk végnélkül a kék vizek hazájáról. De azért az ébenfa-gyűrű titkát nem árultam el Siminek. Röpke iránti nagy szeretetemet mélyen a szivembe zártam, hogy valaki meg ne találja sérteni.

A három hónap készülődés és folytonos veszekedések között telt el. A bátyám semmiképen sem akart elereszteni és az egész atyafiságot mozgósította ellenem. Az egyik sírt, a

másik szidott, a harmadik nyíltan örültnek nevezett. Simit csalónak nyilvánították, s az asszonyok a házunkból csúfosan kizavarták; de minden hiábavaló volt, a kitűzött időben mindketten pontosan elindúltunk.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

## HARMADIK FEJEZET.

### A Kongonál.

A hosszú tengeri út alaposan elkinzott. Hamburgtól a Kongo torkolatáig bátran megőszülhet az ember, ha olyan szeles és csúf idők járnak, mint épen ez alkalommal. Csaknem az egész út alatt a kabinomban tartózkodtam, mert a fedélzetet a viharzó tenger hullámai barátságtalanná tették. Így aztán nem sokat láttam az Atlanti oczeánból, de annál többet szidtam a tengeri betegséget, amelyből bőségesen kivettem a részemet.

— Kapitány úr, — szoltam egy reggelen nagy elkeseredéssel — nem érünk már oda sohasem?

— Hamarabb, mint gondolja, — válaszolá a kapitány mosolyogva.

— Mindenki azt mondja, de én nem hiszem, — duzzogtam haragosan.

— Na, na! — felelé a kapitány az ujjával tréfásan megfenyegetve. — Ha ezt a reggeli párát felszítja a nap, látni fogja a szárazulat körvonalait. Különben várjon csak egy kicsit, egyébként is megnyugtatom önt azonnal, Halló! hó! Zinze!

Zinze, a hajósinas, repülve sietett a kapitány elé.

— Bocsásd le a vedret a tengerbe, merítsd meg és hozd ide! — parancsolá a kapitány.

Zinze elrohant és néhány percz múlva már hozta a vizet, sőt még poharat is, mivel sejtette, hogy szükség lesz rá.

— Tessék megkóstolni, — bátorított a kapitány.

— Oh, kérem, — szabadkoztam kézzel-lábbal — ismerem én a tenger vizét; kiállhatatlanul sós és keserűs. Megengedjen, de nem rontom el vele a szám ízét.

— De az én kedvemért!?

— Isten neki, ha örömet szerzek önnek vele! — és elszántan belemeritettem a poharat a vederbe.

— Hohó! — kiáltottam fel meglepetve — ez valami jámbor tréfa, hiszen édes víz van a vederben?!

— Pedig a tengerből való, — nevetett a kapitány.

— Én is láttam, hogy onnan merítette Zinze, de azért mégis csak édes víz ez.

Ekkorra már Simi is, meg mások is körénk sereglettek.

— Látja kérem, ez a Kongo vize.

— Lehetetlen!

— De úgy van, — magyarázá a kapitány. — A Kongo olyan renge-

teg vízmennyiséget önt az oczeánba, hogy a parttól 22 kilométerre megédesíti annak a vizét. Nagy folyó ám a Kongo. Az önök Dunája hozzáképest csak egy kis patakocska.

Nem tudtam hová lenni bámulatomban, pedig teljesen igaza volt a kapitánynak. Alig másfél óra múlva már Banana város előtt horgonyoztunk, amely a Kongo jobb partján épen a torkolatánál fekszik. Az óriási folyó medre itt 11 kilométer széles.

A belga tisztviselők nagy ünnepeleggel fogadtak s egy hétig tejben-vajban fürösztöttek bennünket, hogy kiverjük a hosszú út fáradalmait. Mikor aztán teljesen rendbe jöttünk, megindultunk a Kongon felfelé, hogy a különböző vidékeken szétszóródva, alapos tanulmányozás alá vegyük az egészségi viszonyokat. Mivel pedig Simi volt a legfiatalabb, egyhangúlag őt bízták meg, hogy

annyira menjen fel a Kongon, amennyire csak teheti. Ennek különben én örültem legjobban, mert titkon azt reméltem, hogy a véletlen össze fog hozni Röpkével.

Ezt a kongoi útat sohasem fogom elfeledni, olyan mély benyomást tett rám. A folyó mindkét partja az ő természet remek szépségeit tárta elém. Az európai műveltségnek csak ott volt némi nyoma, ahol az államnak megerősített állomásai feküdtek. Ilyenek voltak: Boma, Stanley-Pool, Aequatorville, amelyen túl már Simivel ketten maradtunk, mert az expeditió többi doktora útközben hol az egyik, hol a másik állomáson letelepedett.

Hajónk ezer, meg ezer virágos sziget mellett haladt el. Gazdag termő földek bujafüvü területekkel váltakoztak, az őserdő ölen pálmaligetek diszelegtek, a mocsaras helyeket papyrus-sás, füzesek, mangrove-bozótok

lepték el és a sűrű nádasokban ibiszek s gémek tanyáztak. Néhol a rohanó ár a partok sárga agyagpalájából czifra oltárokat, karcsú oszlopokat, mindenféle torzalakokat formált, vagy mély barlangokat, csinos szobácskákat vájt ki, melyekben a vizilovak kényelmes otthonra találtak.

Upotoban végre mi is partra szállottunk. Simi azonnal hozzá fogott hivatása teljesítéséhez, én pedig szabadon kószáltam, titkon kérdezősködve Röpke után, akinek azonban hírét sem hallották a benszülöttek.

Upoto a jelentékenyebb helységek közé tartozik, de azért egy cseppel sem különbb a mi cigány városrészeinknél. Házai sárból és vályogból építvék, a födelei pedig fűből vannak. Mindenik előtt széles eresz disztelenkedik s az egész helységet bozótkerítés övezi körül. A piacza erősen látogatott. Főképen elefántcsontot, kaucsukot, pálmadiót árulnak. Időnként

a Kóngónak mindenféle népe találkozik itt. Manyémák, bazokok, balubák, kiokok, minungok és más néger törzsbeliék, csaknem valamennyien paradicsomi ruházatban. A főszerepet azonban az arabok viszik, akik nyúzzák, csalják a szegény feketéket.

— Misi, — szólt hozzám egy reggelen Simi, — holnap bemegyünk a rengetegbe. Sorra felkeressük a benszülöttek falvait, mert úgy hallottam, hogy valami különös betegség pusztít közöttük.

— Nem bánom. Én készen vagyok, — feleltem röviden.

— Tudod, ez a járvány fölötte érdekel engem. A beteg folytonosan alszik, alszik, míg végre is egészen elgyengül és meghal.

— De ki fog bennünket vezetni az őserdőben és védelmezni annak vad, emberevő lakóival szemben ?

— Oh, arról már gondoskodott a konzul. Fogadott egy Uld Biska

nevű arabot, aki húsz fegyveres manyémával fog bennünket kísélni. Viszünk magunkkal mindenféle kelmét, gyöngyöt, csecsebecséket, hogy legyen mivel a benszülöttektől élelmet vásárolni és barátságukat megnyerni.

— Nem félsz, hogy a tulajdon kísérőink fognak kirabolni bennünket?

— Az istenért, Misi, hogyan gondolhatsz ilyen csacsiságot?

— Sok rosszat olvastam a Kongó arabjairól és ezek barátjairól, a rabló manyemákról.

— Hadd el, az utazók sok mindent összehazudoznak. Talán csak nem félsz velem jönni?

— Félni, én? — kérdém sértődve.

— Nem, nem, — felelé engesztelő hangon Simi, — épen csak tréfából kérdeztem.

— Én meg csak tájekoztatásul mondtam, amit mondtam.

— Tehát holnap indulunk.

— Egészen a rendelkezésedre álok. — feleltem barátságosan és melegen megráztuk egymás kezét. Aztán pedig hozzáfogtunk a készülődéshez.

Másnap délfelé már mélyen bennjártunk a rengetegben. Vidámak s boldogok voltunk. Nevetgéltünk, daloltunk és eszünkbe se jutott arra gondolni, hogy vajjon mikor kerülünk ki ismét az őserdőből, vagy egyáltalában kikerülünk-e még?

## NEGYEDIK FEJEZET.

### Uld Biska.

A vidámságot, amelylyel Upotoból elindultunk, nemsokára teljes levertség váltotta fel. A széles erdei ösvény harmadnapra egészen elveszett. Elefántcsapásokon haladtunk tovább, sőt néhol baltákkal kellett rést nyitni a sűrűségben. Végre mintegy kétheti kínos kóborlás után jól kitaposott gyalogutra akadtunk, amely azonban oly szűk volt, hogy csak libasorban mehettünk rajta.

— Te Uld Biska, — szólt felháborodva Simi, — parancsolom, hogy most már vezess vissza bennünket. Semmi kedvem sincs tovább kóborolni.

Amióta jövünk, még egyetlen benszülöttet sem láttunk. Te pedig azt ígérted, hogy más napra népes faluba fogsz vezetni.

— Allah védelmezzen tudós fér-fiu, — felelé tettetett alázattal Uld Biska, — ez a gyalogút az ígért faluba vezet.

— Jajajaj! — ordított fel ebben a pillanatban az egyik manyéma, aki elől haladt.

— Megállani! — parancsolá Uld Biska s gyorsan előre sietett.

— Nekem nem tetszik ez az egész dolog, — fordult hozzám zsörtölődve Simi.

— Nekem monddod? — válaszoltam nevetve.

— Nagy baj történt! — rohant vissza lelkesedve Uld Biska.

— Mi történt? — kérdezzük mindketten egyszerre.

— A manyéma-vezetőnk belelépett egy mérgezett csövekbe. Azért

jó lesz, ha mindenki ügyel magára. A gonosz benszülöttek a falujokba vivő csapásokat mérgezett hegyü czövekekkel verik tele és levelekkel behintik, hogy a gyanútlan idegen mit se vegyen észre. Aki ilyen czövekbe belelép, annak vége. A legjobb esetben is örökre nyomorék marad.

— Na, még csak épen erre volt szükségünk, — bosszankodott Simi.

— Bízzál bennem, — hajlongott alázattal az arab.

— Vezes bennünket vissza! — heveskedett Simi.

Más, rövidebb úton hamarosan haza fogunk jutni, — válaszolá Uld Biska.

— Én pedig rágyujtottam egy vastag szivarra és hallgatagon néztem a veszekedőket. Simi dühösködött, az arab alázatoskodott s a végén teljesen levette lábáról a könnyen hívő Simit. Ezek a czivódások később mindennaposak lettek, de Uld Biska rendszeren

megnyugtatta Simit, aki aztán örvendezve futott hozzám.

— Nemde mégis csak derék le-  
gény ez az Uld Biska?

— Nem tudom, nem ismerem, —  
válaszoltam ilyenkor, de titkon annál  
éberebb figyelemmel kísértem a ravasz  
arab minden mozdulatát. Érezte ezt  
Uld Biska is és nem egyszer tapaszt-  
altam, hogy suttyomban gyűlölködő  
pillantásokat vetett rám.

Az említett szerencsétlenség óta  
fölötte vigyázva haladtunk előre. A  
vezető minden veszélyre hangosan fi-  
gyelmeztette az utána menőket.

— Vigyázz! Mérgezett czövekek!  
Fekete darazsak! Jobbra kitérni!  
Kigyó! Állj! Elefántcsapda!

Legádázabb ellenségeink közé tar-  
toztak a fekete darazsak. Ezek külö-  
nösen a vizes helyeket, az erdei folyók  
mentét kedvelték. Kasformájú fészkeik  
a fák alsó ágairól csüggöttek alá s  
jaj volt a halandónak, aki birodalmuk

határát átlépte. Az egyik manyémaszórakozottságból megtette ezt és úgy összemarták, hogy még aznap meghalt.

Az elefántcsapdák a benszülöttek vadász remekei közé tartoznak. Rövid, de vastag fagerenda végébe éles vaspengét vertek be, a végére rotangkötetet kötöttek s aztán felhúzták egy magas ágra, amely a csapás fölé hajlott. A kötélmásik végét a csapáson olyképen vezették keresztül, hogyha az elefánt beleütődött, az ágról a gagerenda legott a hátára zuhant.

Az Uld Biska által ígért falut elértük ugyan, de egy fia benszülöttest sem találtunk. Az apró kunyhók teljesen elhagyatottak voltak. Ezek az erdei lakók hamarosan észreveszik az idegenek közeledését és idejekorán tovább állanak, mert tapasztalatból tudják, hogy semmi jót sem várhatnak azoktól, akik őket felkeresik. Az elefántcsontkereső arabok a férfiakat

rendesen le szokták mészárolni, a nőket s gyermekeket pedig rabszolgaságba hurczolják.

Ezt a gonosz hajlandóságukat a mi kísérőink is kimutatták, mert a falut minden igazi oknélkül felprédálták és a prédául ejtett néhány elefánt-agyarat magukkal czipelték.

Hej, csak most láttam, hogy mennyi vér tapad azokhoz az apró dísz tárgyakhoz, amelyeket nálunk elefántcsontból készítenek.

A napok gyorsan múltak egymásután. Elhagyatott helységet eleget találtunk, a manyémák sok és súlyos agyarat összeraboltak, de Siminek még mindig nem volt alkalma azzal a különös betegséggel megismerkedni. Uld Biska is hovatovább levetette kétszinűsködését és már úgy bánt velünk, mintha foglyai lennénk.

— Misi, misi, — panaszkodott szomorúan Simi, — úgy látszik, hogy neked lesz igazad. Teljesen ennek a

nyomorúlt arabnak körmei között vagyunk. Oh, de a Kongó-állam majd kézre keríti a zshiványokat és keményen meg fog boszúlni bennünket.

— Ezzel az elégtétellel ne ámitsd magad, — feleltem komolyan.

— Miért ne?

— Azért, mert ebben a rengetegben a Kongó-államnak annyi hatalma van, mint akár a mi falusi jegyzőnknek. Ennek az őserdőnek a titokzatos sűrűje olyan, mint az oczeán mélységes keble: mindent eltemet.

— Akkor végünk van, — szólt elérzékenyülve Simi és kezemet hevesen megragadva reszkető hangon folytatá:

— Bocsáss meg, kedves barátom, hogy oktalanúl a halál torkába vezettelek, bocsásd meg tudatlanságomat . . .

Szegény Simi nem tudta befejezni, amit mondani akart. Ajkait

Az őserdők fia.

görcsösen összeszorította s arczán két nagy könnycsepp gördült végig.

— Ugyan ne gyerekeskedjél Simi, — szóltam rá barátságosan. Hát ki vagyok én neked, hogy miattam te gyötröd magad? Hát még kételkedni mersz abban, hogy nem szivesen áldozom fel életemet a te életedért? Hát nem vagyunk mi testi-lelki jó barátok?

— Azok vagyunk Misi, — válaszolá a kezemet szorongatva.

— Ugy aztán ne félj semmitől, amig engem látsz!

— Misi, te vagy az erősebb, bátrabb, a tapasztaltabb, azért a sorsunkat terád bízom. Mától fogva intézkedjél úgy, amint akarsz.

— Jól van Simi. Ezt már régen vártam. Ha a harmadik nap mondtad volna, úgy nem lennénk most ilyen helyzetben, mert én hamar átláttam Uld Biska szitáján.

— De hát mit akarhat ez a hit-szegő arab velünk?

Ha kíváncsi vagy rá, megmon-dom. Uld Biska azért vállalkozott ki-sérőnek, hogy őt és húsz emberét kitűnő fegyverekkel és minden szük-séges felszereléssel ellásák. Ő annyi pénzt tisztességesen sohasem szerez-hetett volna össze, hogy mindezt bevá-sárolja. Most már szerencsésen a bir-tokába jutott azoknak az eszközök-nek, amelyekkel az őserdőben elefánt-csontot rabolhat a benszülöttektől és rabszolgákat szedhet.

— Igazad van.

— Mennél távolabbra jutunk Upototól, annál galádabbul fog bánni velünk. Hogy milyen sors vár ránk, azt még nem tudom. De bízzál ben-nem, én résen leszek. Ravaszságot ravaszsággal viszonzok s ha üt a boszú órája, bőségesen meg fogok neki fizetni.

## ÖTÖDIK FEJEZET.

### A mikor Uld Biska kikapja a bérét.

A negyedik hetet barangoltuk már abban az őserdőben, amely az Alsó-Kongótól egész az Albert-Edwárd tóig húzódik. Folyton keletfelé haladtunk, tehát a civilizált helyektől lehetőleg távolra akart vinni bennünket a ravasz arab. Már szóba se állt velünk. A sátrunkat is kicsinyes ürügyek alatt a maga számára foglalta le és így mi az éjszakákat, mint a többiek, hirtelen összetákoltt lombsátrakban töltöttük. Vagy tizenöt benszülöttet is sikerült már foglyúl ejteniök s a terhek nagyrészt ezekkel a szerencsétlenekkel czipeltették. Az ennivaló csak szűken

járt ki, mert amit magunkkal hoztunk, rég elfogyott s a rengeteg gombánál, bogyónál alig nyújtott egyebet. Vadászásról szó sem lehetett, mert az állatokat lármás karavánunk még idejében elriasztotta, aki pedig a többiek-től elválva egyedül cserkészni merészkedett, biztosan mérgezett nyílat hozott haza a hátában. A boszúálló erdei lakók szüntelen körülöttünk settenkedtek, hogy az elmaradozókat, vigyázatlanokat hatalmukba keríthessék. Az ilyeneket aztán kegyetlenül felfalták.

Én és Simi a kérérlhetetlen sorsnak alázatosan megadtuk magunkat és türelmesen engedelmeskedtünk az arab minden parancsának.

Egy reggelen úgy fordult a dolog, hogy már semmi ennivalónk se volt. Valamennyien korgó gyomorral indulunk útnak, remélve, hogy talán valami falura akadunk, ahol rendszeren találni szoktunk maniok-gumókat, sőt olykor kukoriczát is.

Hej, két-három cső kukoricza itt a rengetegben fölért most egy otthoni disznótorral.

A szerencse azonban nem kedvezett. Sem ezen, sem a következő sem a harmadik napon falut nem találtunk. Az éhség rettenetesen elkínnoztta a társaságot. Az emberek alig tudták már a lábukat is tovább vonsozni. Mindnyájan rohamosan lefogytunk. Egyikünk-másikunk annyira hasonlított a múzeumok csontvázához, hogy bátran be lehetett volna szállásolni egy nagy üveg spirituszba. A A manyémák bőrének fényes fekete-színe, piszkos sárgára változott, szemek kidülledtek s a vérük annyira megromlott, hogy a legkisebb tövis-szúrás nyomán is gennyedő sebek keletkeztek. A nyomorúlt teherhordók pedig egyenkint dőltek ki. S aki egyszer összeesett, az nem is kelt többé fel. Csodálatos látvány volt előttem, hogy ezek a vadak egy szóval sem

zúgolódtak sorsuk ellen. Csendesen lehúnyták szemeiket s úgy várták a megszabadító halált.

Aránylag én tűrtem legkitartóbban a koplalást. S mivel különben sem vagyok válogatós, minden élő és mozgó lényt jó étvágygyal elköltöttem. Ha sikerült harmincz-negyven tücsköt összefognom, olyan ragu-levest főztem belőlük, hogy pompásabbat kivánni sem lehet. Hanem hát az ilyent nem mindenkinek a gyomra veszi be, Szegény Simi koma annyira elgyengült, hogy a karomon kellett vezetnem.

Az éhség negyedik napjának délutánján sebes folyású folyócskához jutottunk. A csobogó viznek senki sem mert neki vágni. El is határoztuk, hogy nem megyünk tovább, hanem itt felütjük az éji tanyánkat. Ez pedig abból állott, hogy egyik jobbra, a másik balra leguggolt és oly mereven nézett maga elé, hogy fásult tekinte-

tével szinte lyukat fúrt a földbe. Az erősebbek zöld levelet, fűvet gyűjtöttek, összevagdalták s valami pépfélét kotyvasztottak, amely azonban oly kesernyés volt, hogy egy kanálnyit sem tudtam belőle megenni. Végre is az éhség legyőzött bennem minden más félelmet s nem törődve a rengeteg emberevőinek mérges nyílaival, egyedül vadászatra indultam. Másfél órai kóborlás után sikerült egy erdei antilopot elejtenem, amelyből azonban csak három ember lakhatott jól.

— Na, most mit csinálsz az antiloppal Misi? kérdeztem enmagamtól. Ha szegény Siminek is akarsz belőle adni, úgy megtudja az egész éheshad és akkor a kis állatból egy falat sem jut egyre-egyre. Hopp, megvan! — kiáltoftam fel némi gondolkozás után. A drága zsákmányt megosztjuk Uld Biskával s ezáltal még le is kenyerezük a gonosz kópét.

Ugy is történt. Csendesen vissza-

mentem a tanyára, félre hívtam az arabot s megsúgtam neki a nagy titkot. Aztán mindhárman eltávoztunk és a szó szoros értelmében felfaltuk az Antilopot. Uld Biska nem tudott hová lenni a boldogságtól. Egy csapásra én lettem neki a legkedvesebb barátjává.

Ilyformán mi hárman megmenekültünk a kínzó éhségtől, hanem a többiek? azok bizony nagyon szánalmas helyzetben voltak. A következő napon már senki sem tudott tovább menni. A guggoló s heverő csontvázak, mindmegannyi rémalakok meredeztek ránk. Némelyik fájdalomában őrvöngeni kezdett és rekedt hangjával túlkiáltotta a rohanó folyó hullámverésének a moráját, de alighogy egykettőt ugrott, erőtlenül rogyott össze; mások vérben úszó szemeiket epekedve emelték ránk és egypár gombáért vagy erdei bogyóért rimázkodtak. A legtöbbben pedig sebektől elbo-

rítva tehetetlenül heverték és lehúnyt szemmel, mozdulatlanul várták a végzet beteljesedését.

Nem tudtam sokáig nézni ezt a borzasztó képet. Vállamra kaptam a puskámat és ismét elmentem szerencsét próbálni. És óh, csodák csodája! Mielőtt a nap lehanyatlott volna a végnélküli őserdő zöld tengerébe, egy bivalyt, két vaddisznót s valami négy majmot lőttem. A kis karaván meg volt mentve. Egész éjjel folyt a sütés-főzés. A pirkadó hajnal, mely a százas fák sűrű lombosátrán át kancsalul pillantott be az éhség tanyájára, a dús vadászzsákmányból csak néhány vastag csontot talált még, a többit szőröstől-bőröstől elköltötték a feketék.

Az én puskám hamarosan talpra állította az egész társaságot és vigabban folytathattuk tovább az útat. Nemsokára pedig olyan gazdag faluhoz érkezünk, hogy mindenki tiz napra

való élelemmel bőven elláthatta magát.

De a milyen mértékben javútlak a viszonyok, épen olyan arányban nőtt Uld Biska dölyfössége is. Sem neki, sem a manyémáknak halvány fogalmuk sem volt a háládatosságról.

— Te hitetlen, — fordútl hozzáni nagyúri leereszkedéssel Uld Biska, — én ugyan halálra szántalak benneteket, hanem a próféta kedvéért kegyelmet nyerhettek tőlem, ha a szolgálatomba álltok.

— Tehát semmi szándékod Upotoba visszavezetni bennünket? — kérdém alázattal.

— Bolond beszéd, — nevetett az arab. — Hiszen ennyi jó fegyvert csak nem bocsátok ki a körmeim közül?

— Misi, te jól beláttál ennek az embernek a lelkébe, — szólt csendesen Simi a hátam mögött.

— Hát aztán, ha a szolgálatodba szegődtünk, milyen biztosítékot nyuj-

tasz nekünk, hogy semmi bántódásunk nem történik? — kértem tovább Uld Biskától.

— Miféle biztosíték?! — tört ki dühösen az arab. — A kutyának milyen biztosítékot ad a gazdája?

— Igazad van, — feleltem mélyen meghajolva, — engedd meg, hogy hűséges kutyáid lehessünk.

— Alláhra mondom, te hitetlen keresztény, te tetszel nekem. Nemcsak a kezed biztos a lövésben, de nyelved is az a beszédben!

— A koránban\*) meg van írva: boldogok, akik Alláh fiainak szolgálnak, — hizelegtem a nyomorult haramiának, szívem pedig azt sugta, hogy küldj egy golyót a zshiványnak a fejébe. De elnyomtam a haragomat, mert még nem jött el a fizetés ideje.

— Derék beszéd, — felelte büszkén Uld Biska. — Megengedem, hogy

\*) A mohammedánusok szent könyve.

a fegyvereiteket megtarthassátok. De az ellenszegülés legkisebb jelére is a halál fiaí vagytok. A szökést pedig azért nem tanácsolom, mert ez az útalan őserdő az idegeneknek biztos sírja.

Ezzel a felavatás véget ért. Mi Uld Biskának a fehér rabszolgáivá lettünk. Szegény Simi egészen kétségbe volt esve, én pedig csak most kezdtem a megszabadulásban igazán reménykedni. Útunk megváltozott irányából határozottan következtettem, hogy Uld Biska a Felső-Kongóhoz igyekszik, ahol az arabok korlátlan urak. Föltettem tehát magamban, hogy amint a Kongóhoz érünk, azonnal megszökünk s a folyó mentén lefelé haladva majd csak ráakadunk a Kongó-állam valamelyik katonai őrhelyére. A véletlen azonban másképpen akarta.

A napok gyorsan múltak egymásután. A falvak mind gyakrabban kö-

vették egymást, az erdei folyók medre kiszélesedett, mely dolgok azt gyanították velem, hogy Kongóhoz közeledünk, ahol a folyók véget érnek és ahol a lakosság a legsűrűbb. Az ellenségeskedés is újból általánossá lett s nem egy helyen fegyverrel kellett utat nyitnunk. Ilyenkor Uld Biska engem és Simit rendesen a legveszedelmesebb pontra helyezett s ha a tulnyomó erővel szemben hátrálni kényszerültünk, árulással vádolt bennünket. Durva bánásmódja már egészen fellázította a véremet.

Egy napon ismét nagyszámu ellenség állta útunkat. A két tábor között bővizü folyócska kigyózott. Uld Biska kiadta a parancsot, hogy az átmenetelt mindenképen erőszakoljuk ki. Igen ám, csak hogy amint beletettük lábunkat a vízbe, valóságos nyilzápor zúdult ránk. Sőt puskadurranás is hallatszott. Világos volt mindenki előtt, hogy a benszülötteknek puskásuk is van,

és nem is valami ügyetlen, mert az egyik manyéma karját átfúrta a golyó.

Nagy zavar támadt erre. Uld Biska rendeletének senki sem akart engedelmeskedni.

— Ti mentek előre kutyák! — riadt ránk az arab és pisztolyát homlokunknak szegezve egy kanoéba erőszakolt bennünket, amelyet a part mentén találtak emberei.

Nem volt más mit tenni, szépen beültünk a kanoéba és a folyó közepe felé eveztünk, széles fapajzsokkal védekezvén a nyilak ellen. Erre a manyémák is bátorságra kaptak s puskáikat vaktában el-elsütögetve utánunk indultak. A nemvárt előnyomulás a bensülötteket is megfélemlítette és gyáván visszavonultak. Pedig csak most használhatták volna igazán nyilaikat, mivel a mély vízben a manyémák nem tudták puskáikat kezelni.

A folyó sodra a tulsó part közelében oly erős volt, hogy minden igye-

kezetünk mellett is elkapta a könnyű sajkát és vagy tiz méternyire magunk mögött hagytuk a többieket. Ez a dolog azonban már nem hozhatott az utánunk jövőkre veszedelmet, mert az ellenség visszavonult. De azért Uld Biska, aki egyik szálas emberének a nyakában ült, borzasztó haragra lobbant és ismét árulással vádolva bennünket, övéből kirántotta a pisztolyát és ránk sütötte.

A golyó Siminek a füle mellett sivitott el, sőt egy kissé ki is csipte, mert a vér kibuggyant és a piros cseppek sűrűn hullottak jobb vállára.

Barátom vérének láttára szinte elvesztettem az eszemet. A harag, gyűlölet, boszúság, mit eddig magamba fojtottam most szörnyű erővel tört ki belőlem. Nem törődtem többé semmivel, nem számoltam jövőndő sorsunkkal, hanem villám gyorsan felkaptam a puskámat és célba vettem a gonosz arabot.

Az evezők ellennyomásától megmegszabadult kanoét a folyósodra helyként kapta a hátára és sebesen vitte lefelé. Simi halott halványan nézett rám ; jobbját némán felém nyujtá, mintha kérni akart volna, hogy mérsékeljem fékevesztett haragomat. De meggondolásra nem volt már idő. A következő pillanatban eldőrdült a fegyverem s Uld Biska melléhez kapva sebzett oroszánként ordított fel:

— Megnyúztatlak, elevenen megsüttetlek . . .

— Nyomorult végre hát kifizettem árulásod bérét! — kiáltottam vissza.

Az áruló arab azonban nem adott már többé feleletet. A néger vállairól élettelenül hanyatlott a hullámok közé, amelyek legott magukkal ragadták becses zsákmányukat. Lobogó ruhája még sokáig a viz színén lebegett, de azért emberei közül senki sem sietett megmentésére.

A manyemák meglepetésükben tehetetlenül bámultak egymásra, a mi kanoénk pedig gyorsan futott lefelé s nemsokára teljesen elvesztették szemünk elől hűtlen kísérőinket.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár



## HATODIK FEJEZET.

### Reménytelenül.

Sokáig némán ültünk egymás mellett. Mindketten éreztük, hogy olyan dolog történt, ami életünkbe kerül. Elhagyatva az őserdő közepén, távol minden segítségtől, óh ez borzasztó még gondolatnak is. Miként fogjuk kikerülni a rengeteg ezer veszedelmét, az allattomos erdei lakók mérgezett nyilait, gonosz cselvetéseiket? Miként az éhséget, az esős évszak gyötrő lázait? S ha a jó Isten erőt ad is leküzdeni a nehézségeket, miként jutunk el a Kongóhoz s a Kongó mentén valami telephez, ahol barátságos emberek laknak?

Száz meg száz ilyen kérdés forrongott agyamban s még enmagam sem mertem feleletet adni rá.

— Végünk van, Misi, — nyögé nagysokára Simi.

— Hol? — kérdém tréfásan, hogy lelket verjek félholt barátomba, ámbár magam is rászorultam volna egy kis vigasztalásra.

— Hát te még reménykedel? — folytatá kétségbeesett csodálkozással.

— Miért ne?

— Hiszen estére már paprikást csinálnak belőlünk az ember-evők?!

— Van is ezeknek paprikájuk! — s a tréfán magam is olyan jóízűt nevettem, hogy végre Siminek is megjött a bátorsága és kinyitotta a másik szemét is. Mert eddig nagy félelmében az egyik szemét csukva tartotta.

— Te Misi, — szólt mosolyogva — te megbolondultál?

— Lehet. Könnyen megbolondul az ember, ha nincs egyéb dolga.

— Beszélj komolyan.

-- Parancsolj.

— Hát mihez kezdünk most?

— Menyünk hazafelé.

— Ebben a rongy kanoóban hazafelé?

— Igen is. Mert az bizonyos, hogy itt minden víz a Kongóba folyik, tehát ez a folyó is.

— Te Misi, te okos ember vagy — szólt könnyezve Simi és melegen megszorította a kezemet.

— Na, látod, édes Simi barátom, csak bátorság, másodszor, harmadszor is csak bátorság és az Isten meg fog bennünket segíteni. De ha kétségbe esünk, sírunk, jajgatunk s behunyjuk a szemünket, akkor bizony hamarosan megebédelnek bennünket a vadak.

— Igérem, — tört ki férfias büszkességgel Simi — hogy nem leszek nyúlszivű és minden veszedelemben

számithatsz rám.

— Ez már beszéd! — kiáltottam fel örömmel és keményen magamhoz karoltam Simit.

— De óh rettenetes leírni is, a nyomorult kanoé a baráti ölelkezés izgalmait rútúl megirigyelte, hirtelen oldalt billent és mi a folyó piszkos árjába dőltünk.

— Ne félj Simi — harsogtam tele szájjal. És Simi bizony ismét csak a régi volt. Ámbár jól tudott úszni, azért ijedtében mégis úgy rugkapált, mint valami kölyök-kutya. Végre is nekem kellett a partra vontatni. Alig volt emberi ábrázatja a szegény fiúnak. Óriási szivacsként terült el egy nagy babfa aljában és keservesen nyögött. Közben a borongos ég egészen elsötétedett és kövér esőcseppek potyogtak a fák leveleire. Nehány pillanat múlva valósággal megnyíltak az ég csatornái és oly bőségesen ömlött a víz, mint talán Noé

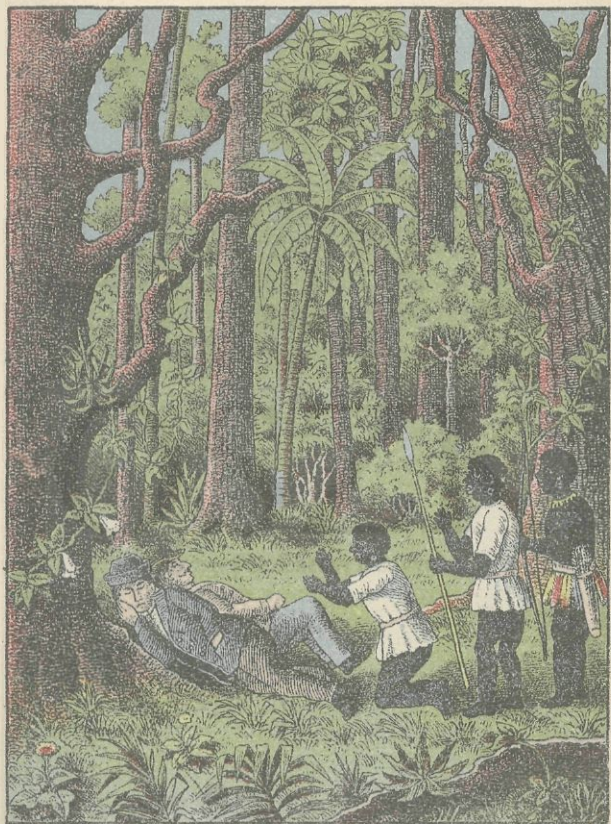
idejében. Még mielőtt csak rá is gondolhattunk volna valami búvóhelyre, már bőrig átáztunk.

Sohasem feledem el ezt a kétségbeejtő állapotunkat. A vihar hova-tovább nagyobb erővel dühöngött. Villám villámot ért, az őserdő minden porcikájában recsegett, ropogott és a százados faóriások közül nem egy derékban ketté törve, mindent tulharsogó robbajjal zuhant a földre. Folytonos életveszedelem között csúsztunk egyik fától a másikig, míg végre egy vén kenyérfa odvában valamelyes menedékre találtunk.

Itt maradtunk másnap délig. Akkorra nagy nehezen elállt az eső s a páratelt levegőn átszivárogtak a nap megtört sugarai.

Mindketten igen-igen rosszul éreztük magunkat. Hol fáztunk, hol meg a forróság ölt meg bennünket. A lábaink reszkettek, karjaink erőtlenek voltak és végtelen bágyadtság fogta

el testünket. Alig haladtunk az odvas kenyérfától félórányira, már aléltan dőltünk le a nedves földre és nem is tudtunk tovább menni. A tropikus vidékek gyötrő lázbetegsége teljesen levert bennünket lábainkról s mint két darab usztatott fa, úgy feküdtünk egymás mellett. Szegény Simi kínosan vonaglott, félrebeszélte és oly nyomoruságosan nézett ki, hogy már le is mondtam róla. Segélynyújtásról szó sem lehetett. De mit is csinálhattam volna neki? Magamnak is hangyabolyként zsibongott a fejem s úgy kiszáradt a szám, hogy szólni se tudtam. Erőm s önbizalmam végleg elhagytak. Csendesen behunytam hát szemeimet s vártam a halált. Ugy éreztem, hogy a moszkitók, legyek, bögyök, szúnyogok ezrei zsonganak a fülemben, hogy vad bivalyok, elefántok száguldanak rajtam keresztül. A nyakamon a kenyérfáról lecsüngő rotángszalagok szoritása fojtogatott. Zsibbadt karomat



Szerencsésen megtaláltalak benneteket —  
haldokolva.

# OSZK

Országos Széchényi Könyvtár



felakartam emelni, hogy egy vadember mérges lándzsáját félre üssem, melylyel felém döfködött, de a fekete hangyák keményen belé kapaszkodtak és visszahúzták. Majd Uld Biska véres alakja rémitgetett. Karóba húztak, elevenen megnyúztak . . . . Aztán ismét újabb rémes képek merültek fel az őserdő titokzatos homályából, míg végre minden elsötétült előttem és teljesen elvesztettem az eszméletemet.

## HETEDIK FEJEZET.

### A fekete angyal.

Amikor magamhoz tértem és kinyitottam szemeimet, első tekintetem Röpke örvendező arczán akadt meg.

— Én vagyok édes jó uram, én, Röpke, — lelkesedett a jó fiu. — Ne szólj egy szót sem, mert neked most nem szabad beszélni, nagyon gyenge vagy. Én majd elmondok sorra mindent.

Erőtlen ujjaimmal hálásan végig czirógtam a mellettem térdelő fiú fekete arczát és boldogan figyeltem beszédes ajkára.

— Előről kezdem, — csacsogta vidoran Röpke. — Azt talán még

tudod, édes uram, hogy én Basokoba az Aruvimi torkolatához készülődtem egy belga kereskedővel. Ez meg is történt. De a belga úr olyan rosszul bánt velem, hogy egy napon megszöktem tőle és az Aruvimin fölfelé egészen eddig elbujdokoltam. Azzal a törzsszel, amelylyel ti utoljára harcoltatok, barátságot kötöttem és közöttük le is telepedtem. Ez a vad életmód ugyan már nem igen tetszett nekem, de a Kongóhoz visszamenni nem mertem, mert a kormány szigoruan bünteti az elszökött szolgálkat. Amikor te a rabló Uld Biskát lelőtted, a megrémült manyemák, akiket az erdei lakók rettenetesen gyűlölnék kegyetlenségükért, valamennyien a mi kezünkre kerültek. Ezekről tudtam meg, hogy az elmenekült két fehér ember közül az egyik fekete gyűrűt hord az újján.

Az én jó szellemem azt sugta nekem, hogy az a feketegyűrűs

monomopoté \*) te vagy. A félfaluval keresésedre indultam és szerencsésen meg is találtalak benneteket haldokolva. És most itt vagytok az én kunyhómban.

— Az Isten nem hagyja el az igaz barátokat, — feleltem halkán és éreztem, hogy szemeim megnedvednek.

Mikor felgyógyultunk, Röp-kével együtt útra keltünk és öt hét múlva mindhármann Upotóban voltunk, ahol már rég holtaknak hittek bennünket. A kormány természetesen, nemcsak hogy meg bocsátott Röpkének, hanem még gazdagon meg is ajándékozta.

A hazautazás részleteit nem beszélem el. Elég az hozzá, hogy a Karácsonyestét már otthon az én falumban töltöttük el és a boldog vi-

\*) „Tenger fia“. Így hívják a feketék a tenger telől jövő fehér embert.

szontlátás örömeinek nem volt se vége, se hossza.

Ezután Simi, én és Röpke egymástól elválaszthatatlanok voltunk. A derék fekete fiú, mindnyájunk szemefénye, oly pompásan érezte magát közöttünk, hogy többé sohasem kivánczozott vissza a Kongóhoz, a kék vizek hazájába, oda messze, nagyon messze, ahol fehér akácztól illatos a völgy és színes madárkák énekétől zeng a lég, ahol az óriásfolyó mocsarait sárga liliomok övezik . . .

(VÉGE.)

















## Iupi bácsi elbeszéléseiből

eddigmegjelent számok:

1. A lángban álló majorház.
2. A sivatag gyöngye.
3. A czethalászok kapitánya.
4. Robison Jancsi.
5. A kabylok szabadsághőse.
6. A Kilimandzsáró remetéje.
7. A Kalózkirály
8. Az őserdők fia.
9. Matyi urfi kalandjai
10. A pampák népe.
11. Két jó barát.
12. Az utolsó búr.
13. A gyémántkeresők.
14. Egy nap két néger fiú életéből.
15. Harcz és háború.

Egy-egy szám ára kötve 30 fill.

Diszes vászonkötésben 60 „

Kapható minden könyvkereskedésben